

Igelkottens morgon

I en mysig trädgård, full av prasslande löv och doftande blommor, bodde en liten igelkott som hette Igor. Han hade precis vaknat från sin tupplur under en stor buske. Solen sken och Igors lilla mage kurrade högt. "Jag är hungrig!" pep han.

Oj, jag är så hungrig!

Jag måste gå till trädgården och försöka hitta ett äpple...

Oj, jag måste försöka gå snabbare! Med två fötter hittar jag
bättre äpplen!

Men hur kan jag ta ett äpple - de är så högt uppe?

Vad kan jag göra?

Igor försökte sträcka sig. Han ställde sig på tå, men hans små ben var alldeles för korta. Han försökte hoppa, men hans taggar gjorde honom lite klumpig. Äpplena var fortfarande alldeles för långt borta. Han försökte kliva up... "Åh nej," suckade Igor. "Hur ska jag få ner ett äpple?"

Han försökte kliva upp

Oijoi, han föll!!

Igor var ledsen, men just då kikade en stor, snäll ko över staketet till trädgården. "Mu," sa hon vänligt. "Hej Ko Klara!" sa Igor. "Kan du hjälpa mig att få ner ett äpple? Du är så stor!" Klara tittade på trädet. "Mu, lilla vän," sa hon. "Jag är stor, men jag kan inte klättra i träd, och jag äter mest gräs."

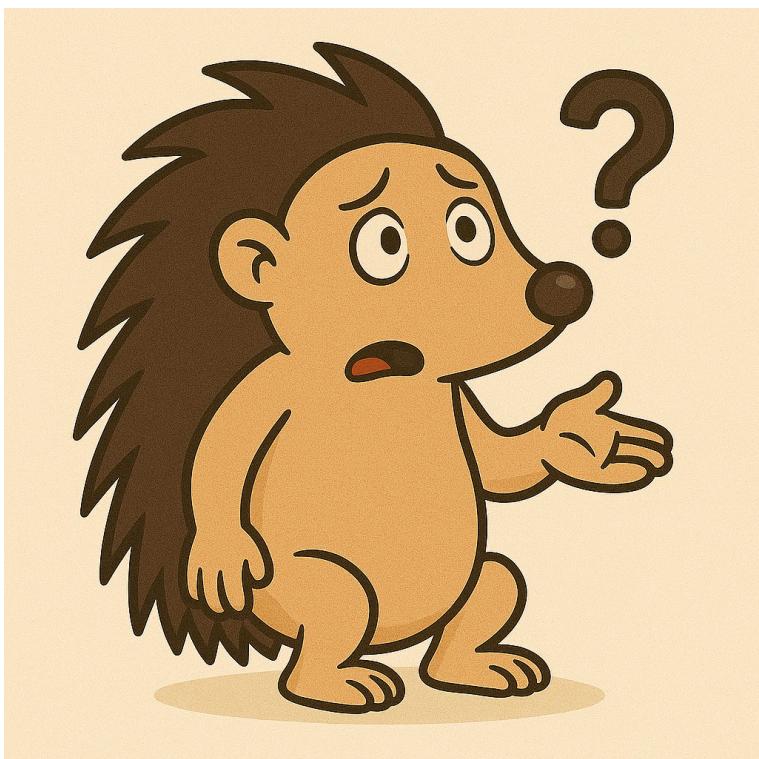
Igor tackade Klara och traskade vidare. Då såg han Fågeln Fia som satt på en gren i trädet. "Kvitt-kvitt! Hej Fia!" ropade Igor. "Du som kan flyga, kan du knuffa ner ett äpple till mig?" Fia flaxade med vingarna. "Kvitt! Jag kan flyga till äpplena," pep hon, "men de är alldeles för tunga för mig attputta ner!"

Igor suckade igen. Han gick närmare trädstammen. Där kilade en snabb ekorre upp och ner. "Hej Ekorren Egon!" sa Igor. "Du är så duktig på att klättra! Kan du hämta ett äpple åt mig?" Egon stannade upp med en nöt i tassarna. "Visst kan jag klättra," sa han ivrigt, "men jag samlar på nötter, inte äpplen! Nötter är bäst!" Och så försvann han upp i trädet igen.

Långsamt, långsamt kom Snigeln Sigge krälande på ett blad. "Hej Sigge," sa Igor lite trött. "Du kan väl inte hjälpa mig med äpplena, eller?" Sigge tittade på Igor med sina små ögon på skaft. "Näää," sa han lååångsamt. "Jag är för liiiten och för lååångsam. Men gräset är nog gott!"

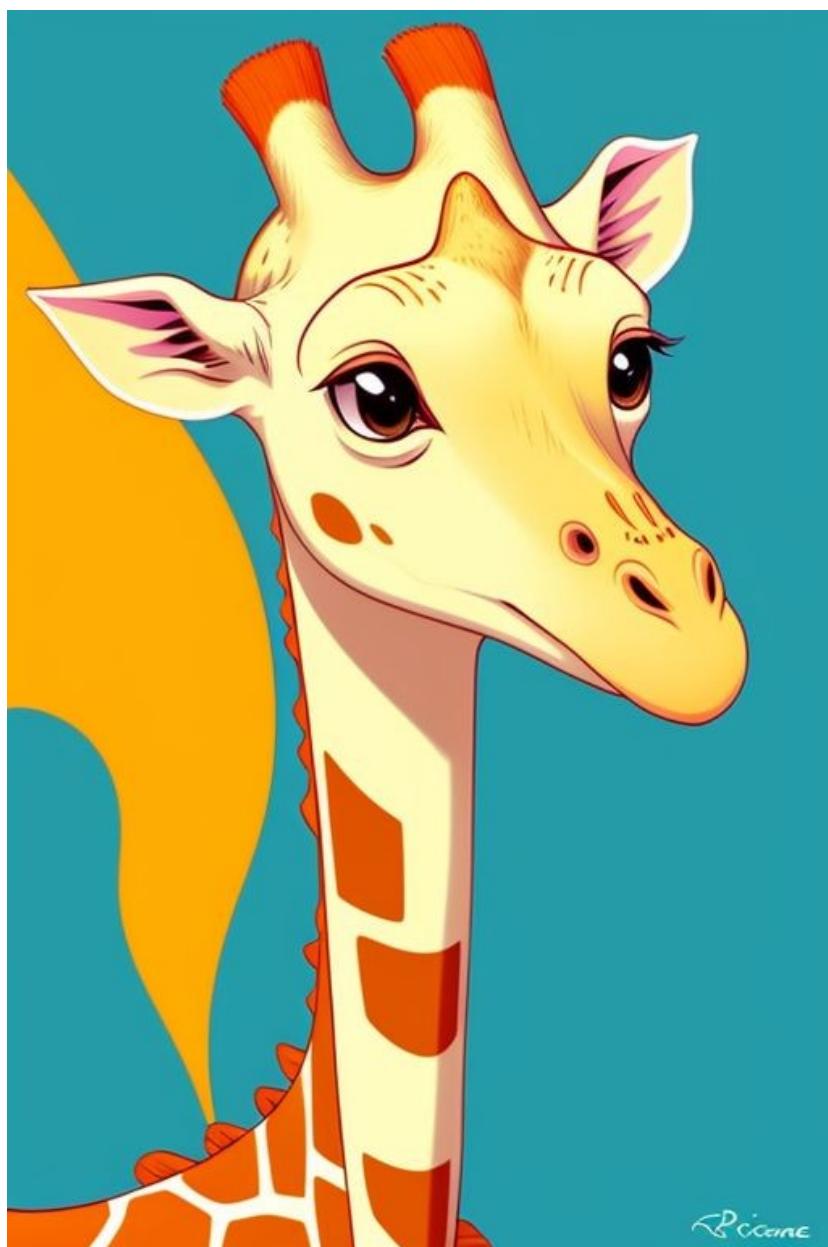
Plötsligt kom en bäver Bengt till Igor: har du problem, frågade Bengt. Igor berättade om problemt och Bengt ville hjälpa.

Jag kan gnaga trädet så att det faller och sen kan du äta alla äpplen!

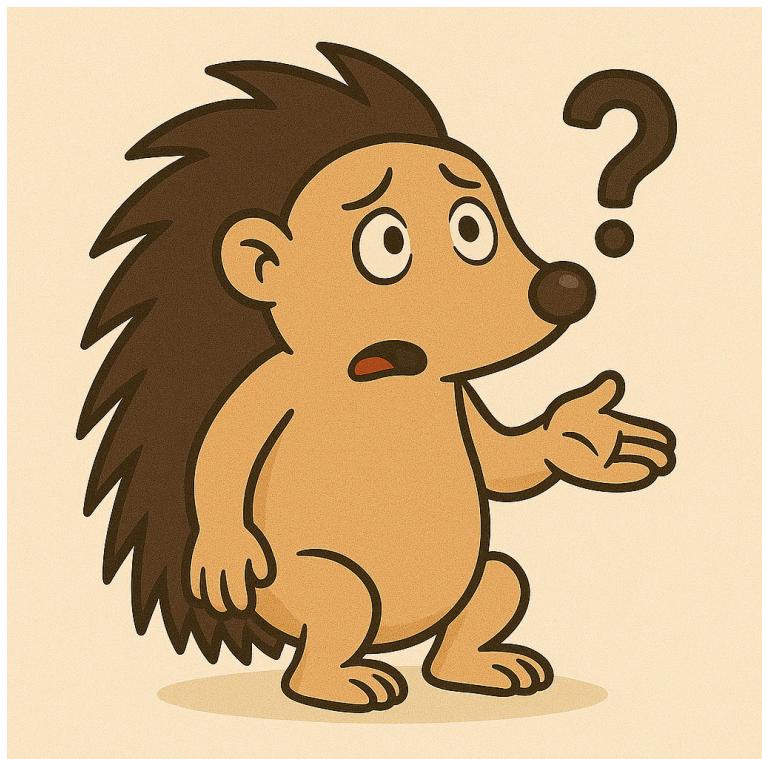
Men Igor ville inte att trädet fälls.. Man måste ju få äpplen också nästa sommar...

Igor kände sig ledsen. Skulle han inte få något äpple idag? Då hörde han ett mjukt prasslande bakom sig. Han vände sig om och spärrade upp ögonen. Där stod... en giraff! En lång, lång giraff som hette Greta och böjde ner sin långa hals. "Men... en giraff i trädgården?" pep Igor förvånat.

"Hej lilla igelkott," sa Greta med en mjuk röst. "Jag råkade bara gå förbi och såg att du såg lite ledsen ut. Behöver du hjälp med något?" Igor pekade med nosen mot äppelträdet. "Jag är så hungrig och kan inte nå äpplena!"

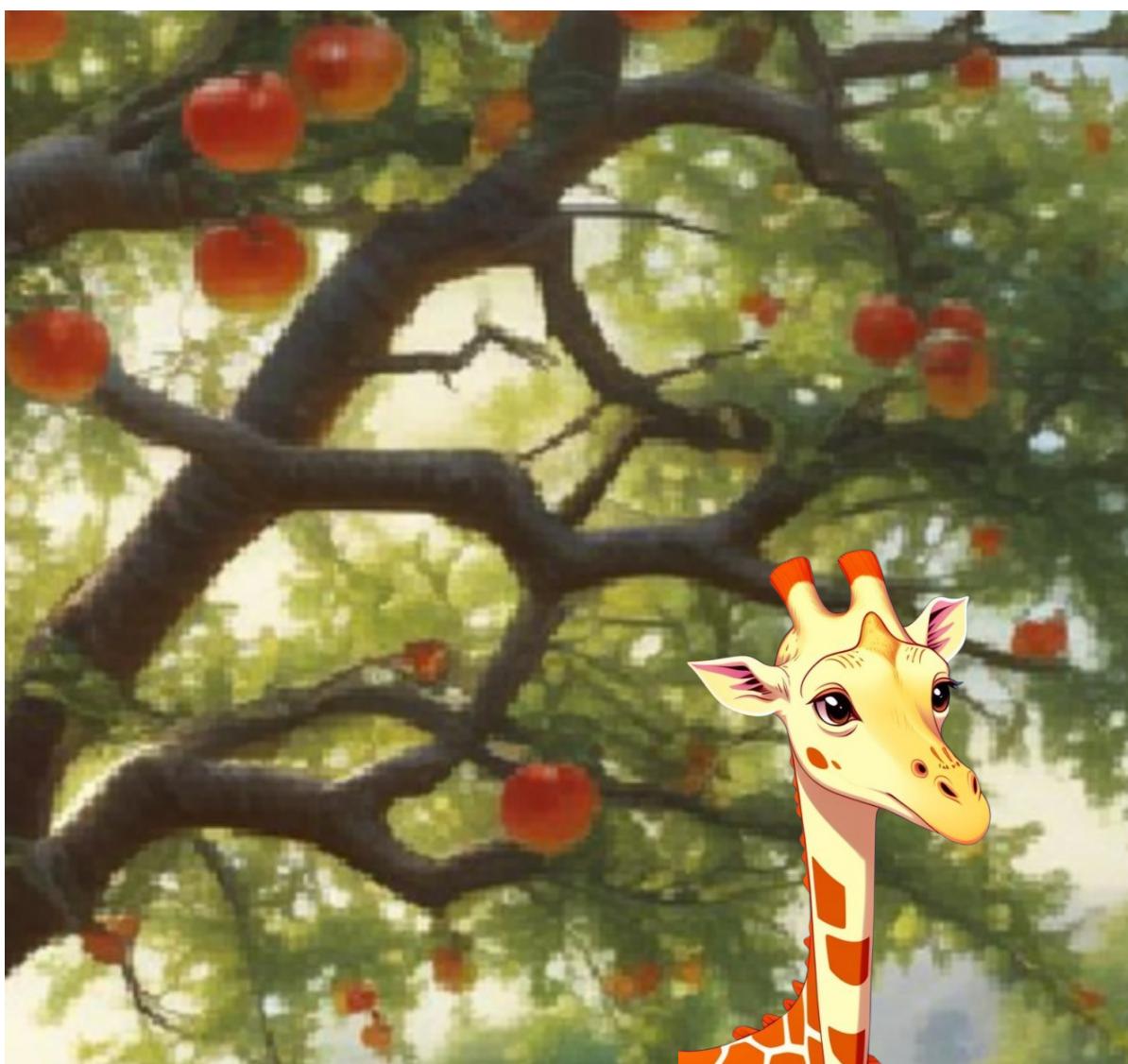
Greta Giraff log. "Det fixar jag!" sa hon. Hon sträckte sin långa, långa hals rakt upp till de finaste äpplena. Försiktigt, försiktigt knuffade hon till en gren med nosen. Dunk! Plums! Två stora, röda äpplen ramlade ner i det mjuka gräset precis framför Igor!

SÅ började Igor äta!

"Tack, tack snälla Greta!" ropade Igor överlyckligt. Han rullade glatt fram ett av äpplena och började mumsa. Det var det godaste äpple han någonsin ätit! Greta Giraff log och nafsade försiktigt på några blad högst upp i trädet.

Ibland behöver man lite hjälp för att nå det man vill ha,
tänkte Igor medan han åt. Och ibland kommer hjälpen från
ett håll man minst anar det!
Igor åt flera äpplen... Och började bli tröttare...

Med magen full av äpple och ett leende på läpparna kröp
Igor tillbaka till sin buske för en ny, skön tupplur.

Vad lärde vi oss av sagan?

Ibland behöver man lite hjälp för att nå det man vill ha, tänkte Igor medan han åt. Och ibland kommer hjälpen från ett håll man minst anar det!